

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΡΤΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΚΑΙ ΧΑΡΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ. ΟΠΟΙΟΣ ΦΑΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΡΤΟ ΘΑ ΖΗΣΕΙ ΑΙΩΝΙΑ. ΚΑΙ Ο ΑΡΤΟΣ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΕΓΩ ΘΑ ΣΑΣ ΔΩΣΩ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ, ΠΟΥ ΘΑ ΤΟ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ (Ιω. 6,51).

Κάποια στιγμή κάλεσε ο Ιησούς τους δώδεκα μαθητές Του και τους έδωσε εξουσία πάνω στα πονηρά πνεύματα, καθώς και τη δύναμη να θεραπεύουν ασθένειες. Την εξουσία από το Θεό να εξορκίζει έχει επομένως η Εκκλησία (το ίδιο το σώμα του Χριστού δηλαδή) και όχι τα μέντιουμ, οι μάγοι και οι αποκρυφιστές, όπως ισχυρίζονται για να κερδίσουν πελάτες και να φθείρουν ψυχές. Πράγματι, στις αίθουσες όπου δέχονται τους πελάτες τους έχουν κρεμάσει οι πνευματιστές αρκετές εικόνες αγίων της Εκκλησίας για φανούν ότι είναι χριστιανοί ή ότι δεν εχθρεύονται το Θεό, αλλά και οι «λευκοί» υποτίθεται μάγοι ψευδώς δηλώνουν πως συνεργάζονται με αγνά πνεύματα και αγγέλους για την εξυπηρέτηση των παθόντων, εύρεση απολεσθέντων αντικειμένων κ.α. Τόσο λοιπόν οι μάγοι όσο και τα μέντιουμ (κανάλια αποκρυφιστικής ενέργειας), εκεί που δεν εξαπατούν ταχυδακτυλουργικά, συνεργάζονται με τον μοχθηρό άορατο κόσμο, παρουσιάζοντας κάποιοι τα κατορθώματά τους δήθεν ως αντίπραξη στα έργα του διαβόλου για να παραπλανήσουν τους αδαείς και ιδέαν μη έχοντες περί της σωτηρίου δυνάμεως του Χριστού, που επιτελείται δια των μυστηρίων και της αγιαστικής χάριτός του εν τη Εκκλησία Του.

Ύστερα έστειλε ο Ιησούς τους μαθητές Του να κηρύττουν τη βασιλεία του Θεού και να γιατρεύουν τους αρρώστους. Οι απόστολοι υπήρξαν λοιπόν οι πρώτοι (υπέρ)επίσκοποι της Εκκλησίας, με την έννοια ότι δεν περιορίστηκαν σε ορισμένη γεωγραφική περιοχή, σε μια μόνο τοπική Εκκλησία (την οποία ποιμαίνουν μετά απ' αυτούς πλέον οι επίσκοποι), αλλά ποιμαίναν την όπου γης Εκκλησία του Χριστού, ασκώντας το ιερατικό, λατρευτικό, κηρυκτικό και θεραπευτικό τους λειτουργήμα, που ο Χριστός τούς χορήγησε και για το οποίο τους ετοίμαζε τρία χρόνια. Κατ' επέκταση, και σε συνέχεια των αποστόλων, κάθε επίσκοπος μέχρι το τέλος του αιώνας τούτου (υπάρχουν επισκοπικοί κατάλογοι που αποδεικνύουν ποια είναι η γνήσια Εκκλησία του Χριστού απ' αρχής μέχρι και σήμερα) εξασκεί εκ Θεού την ιερατική, προφητική και βασιλική (επί των παθών) τριπλή εξουσία του, που αφορά στο έργο της διακονίας και σωτηρίας του λαού, της θεραπείας των ψυχοσωματικών ασθενειών του (Ευχέλαιο και θείος φωτισμός) και της ορθής ερμηνείας του Ευαγγελίου, του οποίου η αλήθεια (η σωστή πίστη) «άπαξ δια παντός» παραδόθηκε στην Εκκλησία (Ιούδα, 3) και όχι σε κάθε αυτόκλητο αιρετικό ψευτοδιδάσκαλο που εμφανίστηκε, ή εμφανίζεται, στην ιστορία.

Όταν επέστρεψαν οι απόστολοι, διηγήθηκαν στον Ιησού όλα όσα είχαν κάνει και όσα δίδαξαν. Που σημαίνει ότι μόνο όταν ένας επίσκοπος είναι ενωμένος με το Χριστό, εν τη ορθή διδασκαλία και ερμηνεία του λόγου (και του Λόγου, του Μονογενούς Υιού) του Θεού, μπορεί να θεωρείται συνεχιστής του έργου Του και όχι ιδίω δικαίω, λόγω δηλαδή θέσεως και μόνο. Εκείνος τους πήρε μαζί Του και αναχώρησαν μόνοι τους σε μια έρημη περιοχή κοντά στην πόλη Βηθσαϊδά,

αντίπερα της λίμνης Γεννησαρέτ. Αυτό το έκανε για να αναπαυθούν λίγο, γιατί συνεχώς πηγαινοέρχονταν και άλλωστε ο Ιησούς κι οι μαθητές δεν είχαν χρόνο ούτε για φαγητό. Με το ίδιο τρόπο ο επίσκοπος οφείλει υπέρ του λαού να κηρύττει για τις ευεργεσίες και αλήθειες του Θεού και συνεχώς να μεριμνά για τις ποιμαντικές του ανάγκες, διαφορετικά δεν εκφράζει τον διδάσκαλό του και αρχηγό της πίστewς. Το πληροφορήθηκε όμως το πλήθος και τον ακολούθησαν πεζοπορώντας. Ο λαός έχει ένα αλάνθαστο αισθητήριο και μαζεύεται γύρω από τους αγίους (όπως γύρω από τους σύγχρονους αγίους Παΐσιο, Πορφύριο, Ιάκωβο Τσαλίκη κ.α.), γιατί μεταδίδουν πνευματικό θείο άρωμα και αλήθεια, όπως οι μέλισσες αναζητούν εναγωνίως και μαζεύονται γύρω από το νέκταρ. Πολλοί λοιπόν άνθρωποι είδαν τον Ιησού και τους μαθητές Του να φεύγουν και τους αναγνώρισαν. Τίποτε επομένως δεν μπορούσε και τότε να παραμείνει κρυφό και άρα και τα θαύματα του Κυρίου είναι αυθεντικά. Έτσι έφτασαν πριν από αυτούς και μαζεύτηκαν γύρω από τον Ιησού.

Όταν εκείνος βγήκε στη στεριά, είδε πολύ κόσμο και τους σπλαχνίστηκε (η αγάπη είναι η κατεξοχήν ιδιότητα του Θεού και κατά συνέπεια και των αγίων) γιατί ήταν σαν πρόβατα που δεν έχουν βοσκό (ποιμένα). (Εδώ εκφράζεται και η ατελής ιεροσύνη των Ισραηλιτών, που έδωσε τη σκυτάλη στην Εκκλησία του Χριστού). Άρχισε λοιπόν να τους διδάσκει πολλά και τους μίλησε για τη βασιλεία του Θεού και όσοι είχαν ανάγκη από θεραπεία τούς θεράπευσε (ο λόγος του Χριστού είναι ταυτόχρονα και πράξη σε αντίθεση με το δικό μας παράδειγμα).

Η μέρα όμως άρχισε να γέρνει (κάθε στιγμή της ημέρας και της νύχτας είναι κατάλληλη για ιεραποστολή). Τον πλησίασαν τότε οι μαθητές Του και του είπαν: «Ο τόπος είναι ερημικός και η ώρα περασμένη. Διώξε τον κόσμο να πάνε στα χωριά για να αγοράσουν φαγητά να φάνε» -Στο κατά Ιωάννη, είναι ο Ιησούς που ρωτά τον Φίλιππο (για να δει τι εκείνος θα του απαντήσει): «Από πού μπορούμε να αγοράσουμε ψωμί για να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;»- Μεριμνά δηλαδή και για το σώμα ο Χριστός και η Εκκλησία Του, όχι μόνο για το πνεύμα. Για ολόκληρο τον άνθρωπο, που είναι ψυχοσωματική ύπαρξη. Ο Χριστός αποκρίθηκε στους μαθητές Του: «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν, δώστε τους εσείς να φάνε». Του λένε τότε: «Δεν έχουμε εδώ παρά πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, εκτός κι αν πάμε εμείς να αγοράσουμε φαγητά για όλο αυτό το πλήθος (κάτι δηλαδή που δεν γίνεται)». Διότι ήταν περίπου 5.000, μόνο οι άντρες. -Στον κατά Ιωάννην, ο Αντρέας, ο αδελφός του Σίμωνα Πέτρου, λέει στον Χριστό: «Είναι εδώ ένα παιδί που έχει πέντε κρίθινα ψωμιά και δύο ψάρια, αλλά τι είναι αυτά για τόσους ανθρώπους;»

Είπε τότε στους μαθητές του ο Ιησούς: «Βάλτε τους να καθίσουν για φαγητό κάτω στο έδαφος κατά ομάδες ανά πενήντα (ή και εκατό, όπως κάθισαν εκείνοι)» (Λουκ. 9,14). Έτσι κι έκαναν: Τους έβαλαν όλους να καθίσουν για φαγητό πάνω στο χορτάρι. Πήρε τότε ο Ιησούς τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια, έστρεψε το βλέμμα Του στον ουρανό, τα ευλόγησε, τα έκοψε σε κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητές Του να τα μοιράσουν στον κόσμο. Επίσης μοίρασε σ' όλους τα δύο ψάρια. Τα έδωσε στους μαθητές και οι μαθητές στο πλήθος. Έφαγαν όλοι και χορτάσαν.

Βλέπουμε εδώ καταρχάς ότι ο Χριστός στράφηκε στο Ουρανό και ταυτόχρονα

ευλόγησε τα τρόφιμα. Μόνο η θεία ευλογία ολοκληρώνει δηλαδή το σκοπό των υλικών αγαθών και της τροφής. Μόνο με τη Χάρη του Θεού η φύση γίνεται φορέας των δυνάμεων του Θεού και βρίσκει τον προορισμό της. Χωρίς το Θεό, η υγεία και ευημερία είναι φαινομενικά, αφού ο άνθρωπος αποτελείται από πνεύμα και ύλη και κάθε διαχωρισμός είναι κατά της τελειοποίησης του προσώπου του και της αιώνιας ζωής που τον περιμένει. Υπάρχουν άνθρωποι ψυχοσωματικά ταλαντούχοι, νεκροί όμως πνευματικά, διότι στερούνται την πίστη και την θαλπωρή του Τριαδικού Θεού εν τη καρδιά αυτών. Κατά δεύτερον, όπως είδαμε, ο Χριστός δια των μαθητών Του τα μοίρασε στο πλήθος. Δια της Εκκλησίας Του ευεργετεί δηλαδή τον κόσμο και όχι ιδιωτικώς, ατομικώς, ιδιοτελώς. Μέσω της Εκκλησίας και των ιερέων μοιράζεται στον κόσμο και ο κατεξοχήν και ζων άρτος, ο ίδιος ο Θεάνθρωπος, και σώζει τον κόσμο υπό τα είδη του άρτου και του οίνου, ολόκληρος αυτός σε κάθε κομμάτι της Θείας Μετάληψης, ενώ δεν πλησιάζεται και δεν λυτρώνει διανοητικώς, επιστημονικώς, ορθολογιστικώς. Δια του Ευαγγελίου και της Θείας Κοινωνίας παρουσιάζεται, αναλύεται και προσφέρεται ο Χριστός, και καθίσταται κάθε φορά παρών στο εκκλησίασμα, στο κέντρο της Συνάθροισης, και όχι στην ιδιοτέλεια της ατομικιστικής μας ζωής.

Αφού έφαγαν όλοι και χόρτασαν, λέει στους μαθητές Του: «Μαζέψτε τα κομμάτια που περίσσεψαν, για να μην πάει τίποτε χαμένο» (Ιω. 6,12). Και μάζεψαν τα περισσεύματα από τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα από ψωμιά και ψάρια. Όπως φαίνεται, η φιλανθρωπία του Χριστού είναι απύθμενη και το έργο Του συνεχίζει στο πέρασμα του χρόνου η Εκκλησία, η οποία ίδρυσε, ή ανέκαθεν συντηρούσε, νοσοκομεία, γηροκομεία, φτωχοκομεία, ορφανοτροφεία και ως μάνα προστατεύει, βοηθά και προσφέρει μέχρι σήμερα σε ορφανά, χήρες, περιθωριακούς, άστεγους, απόρους, κατατρεγμένους κ.λπ., αρχής γενομένης από τα χρόνια των αποστόλων μέχρι σήμερα.

Αυτοί που έφαγαν ήσαν περίπου πέντε χιλιάδες άντρες χωρίς τις γυναίκες και τα παιδιά. Συνολικά, θα πρέπει να βρίσκονταν στην ύπαιθρο πάνω από 10.000 άνθρωποι εκείνη τη φορά, ακούγοντας τη μοναδική και ως από θεία πηγή διδασκαλία του Κυρίου. Είναι ολοφάνερη η υπερφυσική θαυματουργία, αφού χόρτασαν όλοι και περίσσεψαν και πολλά ακόμη ψωμιά και ψάρια. Να χόρτασαν με λόγια αποκλείεται -η πείνα είναι το δυνατότερο ένστικτο- όπως αποκλείεται να είχαν μεταφέρει (όπως ισχυρίζονται κάποιοι ορθολογιστές) οι μαθητές Του 15 τόνους ψωμιά και 15 τόνους ψάρια, να ψάρευαν δηλαδή και να φούρνιζαν πολλές ημέρες και να μετέφεραν στη συνέχεια τόνους τροφίμων, με τα πενιχρά μέσα της εποχής, σε κάποια υποτίθεται τεράστια σπηλιά, για να παρουσιάσουν δήθεν ως θαύμα την ενέργεια του Ιησού και να ξεγελάσουν τον κόσμο, τη στιγμή που και ο Χριστός και οι απόστολοι έδωσαν το αίμα τους κηρύττοντας το Ευαγγέλιο. Προτιμότερο επομένως να δεχθεί κάποιος το υπερφυσικόν του θαύματος (που είναι και το λογικότερον), παρά να παρουσιάζει γελοίες θεωρίες ώστε να καταρρίψει με αστήρικτο τρόπο τα θαυμάσια του Θεού.

Όταν οι άνθρωποι είδαν πως έκανε ο Ιησούς ένα τέτοιο θαύμα, έλεγαν: «Σίγουρα αυτός είναι ο προφήτης (ο Εκλεκτός) που περιμένουμε να έρθει στον κόσμο». Ο Ιησούς όμως, επειδή κατάλαβε πως σκόπευαν να έρθουν να τον αρπάξουν για να

τον κάνουν βασιλιά (κοσμικοθρησκευτικό), έφυγε πάλι και πήγε στο βουνό ολομόναχος (σύμφωνα με τον Ιωάννη). Ή, κατά τους Συνοπτικούς, αφού διέλυσε τα πλήθη, ανέβηκε στο βουνό για να προσευχηθεί, ενώ πρώτα συναντήθηκε με τους μαθητές Του στην απέναντι όχθη της λίμνης. Τον νέο κόσμο του Χριστού χαρακτηρίζει η προσευχή, η ταπείνωση και η αγάπη. Χωρίς προσευχή δεν γνωρίζει κανείς τον Χριστό, παρά μόνο τον προσεγγίζει εξωτερικά, ίσως πλασματικά και αρκετές φορές κάποιοι αποκλειστικώς ιστορικό-επιστημονικά (βλ. Μθ. 14,14-22/ Μκ. 6,30-44/ Λκ. 9,10-17/ Ιω. 6,1-14).

Σε πολλές περιπτώσεις, τα λόγια του Χριστού έμεναν ακατανόητα από όσους δεν είχαν πνεύμα Θεού μέσα τους, αλλά σκέπτονταν μόνο επιφανειακά και στείρα. Ο Ιησούς τούς έλεγε: «Μην κοπιάζετε για τη φθαρτή τροφή, που προσωρινά συντηρεί, αλλά για την τροφή που τρέφει μόνιμα προς την αιώνια ζωή. Αυτήν την τροφή θα σας τη χαρίσει ο Υιός του Ανθρώπου». «Τι σημείο λοιπόν έχεις εσύ να μας παρουσιάσεις, του απάντησαν εκείνοι, για να δούμε και να πιστέψουμε σε σένα; Οι πρόγονοί μας έφαγαν το μάννα στη έρημο. Όπως λέει η Γραφή: 'ψωμί από τον ουρανό τούς έδωσε να φάνε'». Τους είπε τότε ο Ιησούς: «Σας βεβαιώνω πως το ψωμί από τον ουρανό δεν σας το έδωσε ο Μωυσής, αλλά ο Πατέρας μου σας δίνει από τον ουρανό το αληθινό ψωμί». Κι αυτοί του είπαν: «Κύριε, δώσ' μας για πάντα αυτό το ψωμί». Τους είπε ο Ιησούς: «Εγώ είμαι αυτό το ψωμί, ο άρτος της ζωής. Όποιος έρχεται σ' εμένα δεν θα πεινάσει κι όποιος πιστεύει σε μένα δεν θα διψήσει ποτέ Εγώ είμαι ο άρτος που δίνει τη ζωή. Οι πρόγονοί σας έφαγαν στην έρημο το μάννα, αλλά πέθαναν... Εγώ είμαι ο άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό και χαρίζει τη ζωή. Όποιος φάει απ' αυτόν τον άρτο θα ζήσει αιώνια. Και ο άρτος τον οποίον εγώ θα δώσω είναι το σώμα μου, που θα το προσφέρω για να ζήσει ο κόσμος Σας βεβαιώνω πως αν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε μετοχή στη ζωή». Εκείνοι, όπως και πολλοί άνθρωποι στο πέρασμα του χρόνου, δυσανασχετούν και αρνούνται την αλήθεια αυτή. Και πάλι ο Ιησούς, όπως φαίνεται από την Γραφή, γνωρίζει ποιοι είναι αυτοί που δεν πιστεύουν σ' αυτόν και ποιοι τον προδίδουν. Έχουν και αυτοί την αποστολή και το ρόλο τους, άθελά τους, εν τη αγνωσία και ελευθερία τους, στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας, που μόνο ο Θεός το γνωρίζει. «Κανείς άλλωστε δεν μπορεί να έρθει κοντά μου, τους έλεγε ο Χριστός, αν δεν του έχει δοθεί η δύναμη από τον Πατέρα». Διότι, όπως τώρα, έτσι και τότε, πολλοί από τους μαθητές Του ξεμάκρυναν και δεν τον ακολουθούσαν πια, εφόσον πάντα ήταν το πρόσωπό Του «σημείον αντιλεγόμενον». (Ιω. 6,22-71).

Τέλος, ο πολλαπλασιασμός των πέντε άρτων και των δύο ψαριών μάς επισημαίνει και διδάσκει τις παντοδύναμες ενέργειες του λόγου του Θεού πάνω σε όλη την πλάση. Όπου ο Θεός ευλογεί, εκεί ως φυσικός τρόπος ζωής υπεισέρχεται το θαύμα. Εκεί οι στειρές γυναίκες τεκνοποιούν. Εκεί ελάχιστα ψάρια και άρτοι αρκούν για να θρέψουν 15.000 ανθρώπους. Εκεί προκύπτει ο κόσμος εκ του μηδενός. Εκεί η Παρθένος συλλαμβάνει εκ Πνεύματος Αγίου. Εκεί νικιέται της φύσεως η τάξις. Εκεί οι νεκροί εγείρονται. Το μυστικό λοιπόν της χαράς, της δημιουργίας, του αγιασμού και της θέωσης είναι η ευλογία του Θεού. Και αυτή η ευλογία έχει στην εδώ ζωή την μορφή αρραβώνα. Η ανείπωτη ομορφιά του γάμου θα αποκαλυφθεί στην αστείρευτη αιωνιότητα.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ Ε΄, Παν. Τρεμπέλα, εκδ. ΖΩΗ, Αθ. 1994

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Μιχαήλ Χούλη, εκδ. Πανελληνίου Ιδρύματος Ευαγγελιστρίας Τήνου, Οκτ.
2006

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Αποστολικής Διακονίας Εκκλησίας της Ελλάδος, έκδ. 9η, 2009

Η ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΣ ΓΝΩΣΙΣ, Μιχαήλ Χούλη, εκδ. Στερέωμα

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗ Α΄, Μανώλη Μελινού, 1993